

La Girona dels pisos Barceló, retratada per Josep Pastells, s'endú el premi Bonmatí 09

► Aquest reportatge de la «Revista de Girona» mostra el contrast entre la decadència d'aquests blocs i la modernitat del Parc Científic

MARC MARTÍ

Josep Pastells va recollir ahir a l'Auditori Narcís de Carreras el premi Bonmatí per «Els pisos Barceló».

L'ARTICLE

ELS PISOS BARCELÓ

AUTOR
► Josep Pastells
FOTOGRAFIA
► Martí Artalejo

REVISTA DE GIRONA, N. 253. 2009.

GIRONA | MARTA PALLARÈS

■ La Girona real, la que no surt a les postals turístiques, està esdevenint cada cop més el focus de nous treballs periodístics i fotogràfics. Hi ha la ciutat de les cases de l'Onyar, de la catedral blanquíssima, dels carrers empedrats del Call; i una ciutat on els pisos Barceló conviuen amb la macrotecnificació del Parc Científic de la UdG. I és aquesta realitat de contrastos la que ha proporcionat a Josep Pastells el premi Manuel Bonmatí 2009, atorgats ahir i que han guardonat en la seva 28ª edició aquest reportatge publicat a la *Revista de Girona*.

El periodista, antic redactor de

Diari de Girona, explica que *Els pisos Barceló: contrastos estètics i desigualtats socials* va ser un encàrrec rebut de la mateixa publicació. «Els meus pares han viscut tota la vida a La Creueta», comenta Pastells, «i durant tota la vida m'han cridat molt l'atenció aquests pisos, sempre habitats per immigrants». Primer eren andalusos, ara són africans; «gent que ho passa malament, que per desgràcia és molta», segons el guardonat. «No sé si lletjor és una paraula adequada, però sobretot ara, pel contrast espectacular que tenen amb el parc tecnològic, la decadència dels pisos encara és més palesa», diu el periodista.

Precisament, la Mercè acull aquests dies una exposició coordinada per Martí Artalejo, autor de les fotografies del reportatge, i que pretén posar l'accent sobre aquest Girona que no es veu a les guies turístiques. Els pisos Barceló «formen part de la Girona real, tot i que tant de bo que no existissin», manifesta Pastells. «Que aquesta és una ciutat de postal és una idea gene-

ralitzada que cal superar, perquè hem d'afrontar la realitat per intentar millorar-la», explica.

La dura reflexió de l'immigrant

Recollir testimonis per un reportatge de caire social sovint és complicat: «Els nens i joves es barallaven perquè parlés amb ells, però em va costar una mica que la gent gran se'm confiés», diu Pastells. Un cop aconseguit, però, fins i tot algú va acabar confessant que potser hauria estat millor no marxar del Marroc, una reflexió que diu «ben poc a favor de la nostra societat, si pensem en les penúries passades per arribar fins aquí».

El que Pastells valora positivament és que enguany el Bonmatí hagi recaigut en un article «que no és un panegíric sobre Girona, i que dona visibilitat a veus més crítiques». Precisament, i com es va afirmar al lliurament de premis, el canvi en les bases d'enguany que ha permès l'obertura a altres gèneres periodístics com el reportatge, també s'ha aprofitat per premiar un article social com aquest.